

[Udenrigsministeren.]

området. Derfor må vi på en lang, lang række konkrete områder forsøge, om ikke det vil være muligt at enes om at lave fælles systemer, fælles regler, et fælles grundlag, således at vi i hvert fald forhindrer, at kløften bliver yderligere uddybet. Den anden opgave må være at søge frem til ligeledes bestemte, konkrete forslag til forhandling med fællesmarkedet, der kan reducere den eksisterende kløft.

Da sådanne forslag først og fremmest vil sigte på den toldmæssige behandling og på spørgsmålet om importregulering etc., er det ganske klart, at så længe forhåbningen står til, at Kennedyrunden vil kunne føre til et resultat, kan man ikke regne med, at det vil være muligt at føre, skal vi kalde det tosidede forhandlinger mellem EFTA og fællesmarkedet om de punkter, man i øjeblikket forhandler om inden for Kennedyrunden, eller som man efter den 16. september, da tilbuddene skal afgives vedrørende landbrugsprodukterne, skal i gang med forhandlinger om. Først når Kennedyrunden er afklaret, vil vi kunne se, hvilke muligheder der måtte foreligge for at tage yderligere praktiske skridt, der kan reducere afstanden mellem de seks og de syv. Jeg tror, at hvis vi kan udarbejde den rigtige procedure, og hvis vi også kan få de rigtige substanser frem i form af forslag til et sådant konkret samarbejde på en række områder, vil vi derigennem både forbedre klimaet imellem de seks og de syv og skabe en større tillid inden for medlemslandenes kredse, både i de seks og de syv, til den europæiske fremtid og dermed styrke de kræfter, både inden for de seks og de syv, som arbejder henimod den omfattende løsning, den egentlige europæiske løsning, og derigennem vil vi kunne bane vejen for de noget senere drøftelser, der forhåbentlig fører til, at vi får denne den egentlige og den rigtige løsning.

I den forbindelse har også spørgsmålet om at styrke EFTA været nævnt, og det er rigtigt, at på mødet i Wien vedtog vi

et mandat til de permanente repræsentanter til at udarbejde forslag til kommende ministermøder om konkrete arbejdsområder, der ville være egnede til at styrke det økonomiske samarbejde mellem EFTA-landene indbyrdes. Der har været udtrykt frygt for, hvad en sådan styrkelse skulle betyde, og man kan naturligvis anlægge den betragtning, at hvis styrkelsen har en sådan karakter, at den er afvisende over for lande udenfor, kan den bidrage til at gøre kløften dybere. Men hvis styrkelsen er af den karakter, som vi f. eks. har forsøgt at få det fastlagt i mandatet, at vi siger, at det gælder om at fremme samhandelen — lad os tage et område — med landbrugsvarer, så kan jeg ikke forstå, hvorfor man skulle være bange for en sådan styrkelse af EFTA. Det har jo hele tiden været et formål for dansk politik inden for EFTA at arbejde for, at landbrugsvarerne i højere grad blev behandlet i overensstemmelse med formålet i henhold til art. 22: at skabe en større, en øget samhandel med landbrugsvarer imellem EFTA-landene indbyrdes. De praktiske skridt, vi kan nå i den retning, vil styrke EFTA-samarbejdet og vil samtidig gavne Danmark; derfor mener jeg, at det må være i vor klare og tydelige interesse at få en sådan styrkelse.

Jeg vil også gerne understrege en anden ting i forbindelse med talen om at styrke EFTA. Hvis man tænker sig, at EFTA skulle styrkes for at blive en kamporganisation imod fællesmarkedet, så er jeg enig i, at det ville være ulykkeligt; men jeg tror, man skal gøre sig klart, at fællesmarkedet betragter EFTA som en så løs organisation, at en styrkelse af det indre sammenhold i EFTA, godkendelse af en vis intern disciplin — og her kunne måske især England lære noget med hensyn til særtold, hvad jeg udtrykkelig gjorde opmærksom på igen — vil gavne forhandlingsmulighederne med fællesmarkedet. Der er ikke tale om en styrkelse, der gør EFTA til en kamporganisation, men til en i højere grad forhandlingsduelig organisation. Det er i alt fald i de